

An abstract painting featuring a central, somewhat obscured face rendered in earthy tones of brown, tan, and grey. The face is set against a vibrant, textured background of teal and turquoise. To the right, there is a circular, textured form that resembles a flower or a shell, with purple and brown hues. The overall style is expressive and textured, with visible brushstrokes and layered colors.

Zes vertellingen

Remonstrantse Gemeente
Oosterbeek

Zes vertellingen

Zes vertellingen is een uitgave van
de Remonstrantse Gemeente Oosterbeek,
aangeboden door
de taakgroep Vieren

mei 2021

De Zes vertellingen zijn geschreven door Govert de Kleer

Woord vooraf: Joost Röselaers

Vormgeving: Sjoerd de Vries

Afbeelding: Govert de Kleer

Inhoud

- 4 **Woord vooraf**
- 5 Vertelling 1 **Ik ben een twijfelende gelovige en dat is niet gemakkelijk**
- 6 Vertelling 2 **Ik ben een ongelovige die twijfelt**
- 8 Vertelling 3 **Jezus vertelt ons: Ik ben de Zoon van God, het viel mij zwaar op aarde**
- 10 Vertelling 4 **Ik was een volgeling van Jezus en het werd een grote teleurstelling**
- 11 Vertelling 5 **Ik was één van de vrienden van Jezus**
- 13 Vertelling 6 **Linea**
- 15 **Nawoord**

Woord vooraf

Remonstranten staan erom bekend dat zij op vrij-moedige wijze invulling geven aan hun geloof. Wij zijn geworteld in het Evangelie en vertalen dat vrijmoedig naar het leven van alledag. Daarmee geven wij gestalte aan het Pinksterverhaal, het feest van de Geest die waait waar zij maar heen wil. De vertaalslag naar het nu geschiedt dikwijls dankzij kunst en op creatieve wijze. Kunstenaars en creatievelingen helpen ons bij het verwoorden en verbeelden van wat ons eigen leven overstijgt.

In deze lange en ruimhartige traditie staan deze zes vertellingen. Op speelse wijze wordt er omgegaan met het aloude Bijbelse verhaal. Wij worden er als lezer in meegenomen. De personages uit het verhaal komen tot leven en spreken ons aan.

Wij hopen van harte dat u zich ook aangesproken voelt, dat het u zal inspireren en uw geloofsleven zal verrijken.

Drie burgers en drie Bijbelse figuren komen aan het woord om te vertellen over hun geloofservaringen.

ZWAAR TILLEN AAN EEN GESCHENK

Ik ben een twijfelende gelovige en dat is niet gemakkelijk

Als calvinist word ik regelmatig overvallen door een schuldgevoel. Doe ik wel genoeg om mijn geloof te onderhouden? Bid ik niet te weinig, verwaarloos ik het lezen in de Bijbel niet? Moet ik niet meer voor mijn naaste doen? Ontwikkel ik mijn talenten wel voldoende?

Ben ik wel voldoende betrokken bij het leed in de wereld? Hoe zit het met mijn compassie? Moet ik niet mijn financiële bijdrage voor de kerk verhogen en goede doelen extra ondersteunen? Verkondig ik niet te weinig de waarden van mijn geloof in kringen waarin ik verkeer?

Geef ik God voldoende eer en geef ik Hem mijn dankbaarheid voor wat Hij doet in mijn leven? Altijd weer me afvragen: is mijn inbreng niet te matig, doe ik wel voldoende

Dan overvalt mij soms ook de twijfel over het bestaan van God en denk ik na over de relatieve betekenis van Jezus. Was hij niet meer dan een belangwekkende historische figuur? Was het nou echt nodig dat deze mens ten onder ging en moest sterven voor onze zonden?

Ik denk het wel maar snap het niet. En het uitblijven van het beloofde koninkrijk van God op aarde met zichtbare ellende-beelden op tv, waar je je weer machteloos bij voelt en hinder krijgt van vage schuldgevoelens.

Dan lijken de dichtregels van de gezangen holle frasen. Troostrijke woorden komen gekunsteld over, religieuze gezangen vertegenwoordigen een verre, vreemde wereld.

Gelukkig keren de momenten van ervaren van Gods liefde na verloop van tijd weer terug. Dan kan ik opnieuw de onweerstaanbare

schoonheid in de natuur bewonderen, genieten van kunst, luisteren naar muziek, blij worden bij het zien van een spelend kind en de warme vriendschap met elkaar beleven.

Op die momenten besef je dat er goddelijke krachten zijn die je ondersteunen.

God ziet het getob en glimlacht als mensen het leven aanvaarden zoals het is of zoals het komt.

Nee, een twijfelende gelovige zijn, valt niet mee. Natuurlijk is mijn geloof, mijn Bijbel, mijn Heiland en de kerk deel van mijn belangrijkste bezit. Voor geen goud wil ik het missen, maar regelmatig denk ik: kan het niet eenvoudiger?

Geloven is best ingewikkeld, waarschijnlijk omdat het leven zelf dat ook is.

DE DOOD OP EEN KIER ZETTEN

Ik ben een ongelovige die twijfelt

Als u het zo rechtstreeks vraagt: nee, het spijt mij.

Ik heb nooit iets met het geloof gehad, ik heb niets met Jezus of een god. Het zit gewoon niet in mijn genen. Ik probeer wel eens iets te lezen over diepere gedachten over het universum, maar ik begrijp er meestal weinig van. Je moet er een antenne voor hebben en die mis ik nu eenmaal.

Ik ben wel eens in een kerk geweest bij een uitvaartdienst van een vroegere vriend, maar het is poespas, teveel woorden. Kerkmensen zijn meestal nogal keurig maar ook wat saai. Het zou mijn slag niet zijn. Dat zij soms zo heel zeker weten dat er een God bestaat, er een hiernamaals is en die verering van een Jezusfiguur: het komt mij allemaal vreemd voor, een soort sprookje.

De andere kant is dat ze soms veel doen voor medemensen, dat is top. Denk eens aan het Leger des Heils. Die mensen menen wat ze

zeggen en doen het ook. Ja, daar heb ik bewondering voor. De rest lijkt mij een vorm van lichte dronkenschap, het is nogal zweverig en weinig tastbaar. Ik ben er te nuchter en misschien ook te simpel voor. Ik weet dat aan het eind van het leven de dood komt en dan is het gewoon finito, helemaal over en uit. Die gedachte geeft mij nou net extra rust, te weten dat het dan gewoon gedaan is.

Doorgelicht of beoordeeld worden door een God, of je wel goed genoeg geleefd hebt: dat lijkt mij een verzinsel, om mensen bang te maken en op het goede spoor te houden. Misschien is er toch een beoordeling nodig om uit te maken of je een tweede kans gaat krijgen op de aarde.

Soms denk ik weleens, misschien is er toch meer tussen hemel en aarde en gaat het na de dood nog een poosje door. Dan sterf ik en tot mijn algehele verrassing blijkt er onverwacht een vervolg te zijn. Misschien schrik ik er dan zo van, dat het tot mijn abrupte einde leidt. Een kleine kier houd ik open, al ben ik ervan overtuigd dat er niets volgt als het aardse voorbij is. Wat misschien wel kan, is dat mijn ziel ergens naartoe gaat en zich verbindt met een andere gelovige ziel en dat die zielen samengaan en als een nieuwe creatie teruggaat naar de aarde. Dat je ergens opnieuw geboren wordt als een soort reïncarnatie, dat ik als gelovige op aarde terugkeer en dan wel zeker weet dat God bestaat. Dit zou kunnen. Wij weten te weinig van leven na de dood of van het leven in de kosmos en de mens daarin.

Dit soort gedachten kan ik soms hebben, maar ik kom er niet uit. Voor veel kerkmensen is geloven een soort hobby, een passie, ze zijn gedreven, zoals een ander dat heeft in de sport. Het is wat ik heb met mijn vogeltjes in de volière. Daar ben ik dagelijks mee bezig. Het is zo bijzonder hoe de natuur in elkaar zit. Wat mij het meest blij maakt, is het omgaan met mijn kleinzoon. Als die hier is, kan mijn dag niet meer stuk. Zo bijzonder is dat kind. Echt niet normaal. Vindt u het raar als ik dit toch een godsgeschenk noem? Met Pasen verstop ik altijd gekleurde eieren in de tuin. Hij weet al waar, het is veel lachen met elkaar.

Ik mis dan wel een religieuze levensovertuiging maar zie mijn leven niet als minder waardevol. Ik heb reden om dankbaar te zijn, daarvoor hoef ik niemand te bedanken. Het gaat er bij mij om van niets of niemand afhankelijk te zijn. Geloof brengt je in een afhankelijke positie. Dat is een nadeel. Mij overgeven aan een onduidelijke, hogere macht, ligt mij niet. Ik geloof niet en dat geeft mijn leven rust. Al moet ik toegeven dat ik wel eens jaloers ben op die mensen die stralen van geluk omdat ze hun geloof gevonden hebben.

Ik kijk best graag naar de EO, al vind ik dat eigenlijk toch raar voor een ongelovige als ik. Het is nieuwsgierig naar poppetjes kijken die zich bewegen in een voor mij onbekende wereld. En altijd weer dat uitbundige zingen.

MIJN TERUGBLIK OP MIJN AARDSE JAREN

Jezus vertelt ons: Ik ben de Zoon van God, het viel mij zwaar op aarde

Het is van horen zeggen maar toen ik geboren werd, was er een zee van licht. Er was prachtig gezang van engelen. Het besef dat God mij de opdracht gaf de wereld te vertellen van zijn grote plannen met de mensen en met deze wereld, drong pas laat tot mij door.

Mijn relatie met God werd zo hecht en intiem en zijn liefde en kracht namen zo bezit van mij dat Hij mij zijn geliefde, uitverkoren Zoon noemde. Als zijn kind beijverde ik mij om zijn heilsplannen aan de mensen te openbaren en besepte ik dat ik degene was die door de profeten in het Oude Testament als verlosser en heilstichter, vrede­stichter werd genoemd.

Dag aan dag sprak ik met mijn Vader in de hemel en zijn kracht en geest trokken door mij heen zodat ik mensen kon genezen, hen bezielde, erkende, voor hun rechten opkwam, ze erbij betrok als zij niet in tel waren. Ik verkondigde dat ze herschapen konden worden tot nieuwe wezens waarin Gods Geest kon wonen. Het zou de

onderlinge verhoudingen op aarde drastisch veranderen, vijandschap zou omgebogen worden in liefde.

Mijn vrienden waren net zo enthousiast als ik. Soms kwamen honderden mensen ons opzoeken, soms uit nieuwsgierigheid, in de hoop een wonder te zien gebeuren, soms omdat ze verlangend uitkeken naar een goddelijke ingeving of een uitleg die ze konden begrijpen. Natuurlijk zagen wij aankomen dat de hogepriesters en het Sanhedrin ons gingen wantrouwen en ons gingen beschouwen als een gevaarlijke groepering.

Het is al zo vaak gebleken. Als een door God gezonden beweging groot wordt, dan roept die een tegenbeweging op. Martin Luther King werd uiteindelijk vermoord. Dat iets dergelijks mij ook zou kunnen gebeuren, leek mij mogelijk. Regelmatig tijdens mijn rondgang op aarde overviel mij een immens verdriet, als het tot mij doordrong hoe mensen elkaar ellende kunnen bezorgen kunnen ontregelen, elkaar beknotten en elkaar in de steek laten.

Al eerder in de woestijn werd ook ik bestreden door de heerser van de donkere macht, de duisternis-brenger, de Satan. Hij spiegelde mij alle wereldlijke macht op aarde voor, als ik zou zondigen tegen God. Nu had deze heerser de onderbuikgevoelens, de woede en de angst onder het volk en bij de politieke leiders aangegrepen om Gods wegen te dwarsbomen.

Toen ik, op een ezel gezeten Jeruzalem binnenreed, wist ik dat het gejuich onder de omstanders zo maar kon omslaan in blinde haat en woede. Als ik met mijn vrienden en leerlingen sprak over het lijden en sterven wat mij te wachten stond, waren ze geschokt. Ik wist dat het Gods bedoeling was te sterven in alle verdraagzaamheid en liefde om het leed van de wereld te vereffenen. Daarna afdalen in de duistere krochten van het dodenrijk om daar het licht van de Vader te brengen en de dood te beteugelen. Het zou de geschiedenis ingaan als mijn opstanding en mijn overwinning op de dood. Omdat zo het pleit beslecht werd, is de kans op een blijvende nieuwe wereld vergroot. Ik heb de belofte gedaan te zullen wederkeren op aarde,

wat het begin zal zijn van een wereld waarin geen verdriet en ellende meer zal zijn. Mijn Vader en ik zijn één en wij zullen wonen onder de mensen. Het hogere zal samenvallen met het lagere. De buitenkant zal overeenkomen met de binnenkant van de mensen. De zuiverheid en de echtheid zullen overheersen in de omgang van mensen met elkaar en in het omgaan met de schepping. Mijn kruisiging is volbracht. God is de mensen dichtbij gekomen. Wees waakzaam en wacht tot ieders oog mij zal zien. Ik ken uw beproevingen en ik ben bij u. Mijn Geest zal in u zijn. Dat beloof ik.

Wees het zout der aarde. Zoek mij in al uw woorden en daden.

ONGELOOFLIJK TOCH?

Ik was een volgeling van Jezus en het werd een grote teleurstelling

Ik was één van zijn nabije vrienden en was echt onder de indruk van wat Jezus verkondigde en wat hij deed aan genezingen en wonderen. Net als de andere discipelen kreeg ik een grote bewondering voor hem. Een door God gezondene, dacht ik. Maar gaandeweg vond ik hem tegenvallen. Zijn leer was nogal soft: de vrede bewaren, je vijand liefhebben, de andere wang toekeren als iemand je wilt slaan. Het ging mij te ver. Hij kreeg steeds meer volgelingen. Het was niet erg uniek meer om tot zijn kring te horen. Het begon mij ook te irriteren dat hij zichzelf Zoon van God ging noemen. Dat gaat wel erg ver. Was hij vergeten dat hij van lage komaf was, een timmermanszoon uit Nazareth?

Er gebeurde geleidelijk aan iets vreemds met mij. Ik werd meegezogen in een duistere kant in mij. Eigenlijk hadden de hogepriesters gelijk: die Jezus werd een bedreiging voor het gewone leven van ons volk. Hij deed ook niets aan het oplossen van de Romeinen-bezetting. Daar was hij toch voor gekomen? Ik snapte hem

niet meer. Hij zou kunnen zorgen dat die vreemde indringers ophoepelden en ze eigenhandig met geweld het land uit kunnen gooien. Ik had er samen met mijn vrienden graag knokpartijen voor over gehad. Maar Jezus, die zat er maar, de rust zelve, zwijgend, biddend misschien.

Wachtend totdat de oproerpolitie ingreep en hem kwam arresteren. Waarom zat hij daar zo gelaten?

Wat is het toch met die Jezus? Ik word zo onrustig van dat zachtmoedige. Soms kijkt Jezus mij aan alsof hij beseft dat ik hem in de steek laat en van plan ben hem aan te geven. Ik voel wel dat mijn plan mijn ondergang gaat worden. Mijn leven heeft nu al geen waarde meer. Ik ben helemaal stuk en koud van binnen. Ik zie geen andere uitweg meer dan mijn leven zelf te beëindigen. Zo is het toen ook gegaan.

Maar nadien gebeurde er een wonder. Mijn ziel vertrok naar het dodenrijk en ging toen naar God de Vader die zich over mij ontfermde en Hij nam mijn ziel in genade bij zich. De rust die ik bij leven niet bij Jezus kon vinden, vond ik bij een Vader in de hemel.

Wat kan het soms vreemd gaan.

GIDS NODIG

Ik was één van de vrienden van Jezus

Misschien hield ik wel het allermeest van hem. Het zit in mijn karakter om razend enthousiast te reageren op goede initiatieven. Ik ben eigenlijk een idealist. Jezus volgen was onmiddellijk mijn passie.

Mijn rabbi was zo bijzonder.

Wat hij verkondigde, zijn uitstraling, liefde voor de mensen, kennis van de geschriften, zijn verlangend aanhoudend zoeken naar Gods nabijheid. Gaandeweg vielen hij en ik bijna samen. Ik ben er ook voor gegaan. Vanaf het begin was er een klik tussen hem en mij. Hij genoot van mijn enthousiasme. Ik hing aan zijn lippen. Geregeld

was Jezus niet te begrijpen, maar meestal drong het dan later tot mij door wat hij bedoelde, zoals met het koninkrijk van God.

Eerlijk gezegd, ik ging voor hem door het vuur. Toen het later tot een schermutseling kwam, kon ik het niet aanzien dat ze hem wilden arresteren. In paniek greep ik mijn mes en sneed een soldaat het oor af. Jezus was het er niet mee eens dat ik dat deed. Ik was geschokt omdat ze hem mee zouden nemen. Het sneed door mijn ziel. Het ergste is dat ik daarna tot drie keer schaamteloos heb ontkend dat ik behoorde tot zijn vrienden, uit angst dat ze mij ook zouden arresteren. Drie maal kraaide de haan, precies zoals Jezus had voorspeld. Hoe heb ik zo kunnen reageren? Puur bangigheid. Ik ben een angsthaas, een laffe kwezel. Als puntje bij paaltje komt, sta ik er niet en verstop me. Een fout die ik nooit meer goed kan maken.

Ik doe soms maar wat. Toen Jezus eens op een nacht over het water liep naar onze vissersboot en ik hem herkende, stapte ik resoluut ook het water op om hem tegemoet te lopen. Direct realiseerde ik me dat het voor een gewoon mens niet mogelijk is over water te lopen. Ik kan niet zwemmen, dus ik raakte in paniek. Mijn Heer redde mij, net op tijd. Ik ben te impulsief. Gek dat Jezus mij desondanks uitkoos als de grondvester van zijn toekomstige kerk. Hij noemde mij zelfs de rots waarop hij kon bouwen. Ik zal proberen zijn vertrouwen niet te beschamen. In mijn gebed zal ik Jezus, de Christus, vragen mijn gids te zijn. Ik vraag hem om zijn liefde, zijn Geest in mij te planten zodat ik die zware taak, met mijn wisselvallige karakter, toch tot een goed einde kan brengen.

Jezus, hij wordt mijn Leidsman.

Linea

Mijn leven lang wilde ik graag een keer naar Israël. Mijn voorouders komen er vandaan. Jeruzalem zien en dan sterven was een bekend gezegde in Grieks-Macedonië, waar ik vandaan kom. Vorig jaar was ik in Jeruzalem. Het was Pinksteren en op het plein werd ik direct meegenomen in het bruisend enthousiasme van de feestgangers.

Wat er in deze mensenmassa gebeurde, zal wel altijd een raadsel blijven maar ik zal vertellen wat er met mij gebeurde. Volledig opgaand in het gezang en de dans raakte ik in vervoering, ervaarde ik een deel te zijn van een groot geheel, van een bron van Liefde. Een wit, zuiver licht daalde via mijn kruin in mijn lijf en verspreidde zich tot in iedere cel. Iedere vezel van mijn lichaam en mijn geest werd vernieuwd. Ik wist, vanaf nu krijg ik een nieuwe, andere tijd toebedeeld. Om mij heen kijkend, zag ik dat veel anderen ook aangeraakt waren. Met grote verwonderde ogen keken wij elkaar aan. We waren sprakeloos: stamelden woorden om te trachten dat wat ons overkwam aan elkaar te vertellen. Woorden uit vreemde talen gebruikten wij. Toch verstonden wij elkaar.

Een ding wisten we zeker. Hier startte een nieuw begin. Wij zijn geroepen met elkaar een samenleving te creëren zoals God het wil. Ons gedrag kwam wel vreemd over. Omstanders meenden dat we een groep gestoorden waren of ons flink te buiten waren gegaan aan sterke drank.

Na terugkomst in Macedonië werd ik in mijn geboortestreek nogal eens uitgenodigd te komen vertellen over mijn Israël-reis. Mijn ervaring op het plein in Jeruzalem kwam dan ook ter sprake. Er waren toehoorders die erdoor geraakt werden, maar door sommigen werd ik weggezet als een watje, een domme bijgelovige.

Iemand noemde mij zelfs aanhanger van een achterhaalde hocus-pocus-beweging. Maar ik weet dat gevoeligheid voor mystiek en voor geloofservaringen een geschenk is dat ons wordt gegeven en dat helpt het leven op te bouwen en rijker te maken. Het bijzondere gebeurt in ons wanneer we in aanraking komen met de schoonheid van de natuur, met de kunsten. Of als er ontmoetingen zijn waarin ruimte is voor liefde, medeleven en het tonen van kwetsbaarheid. Ook in de schaduwplekken van ons bestaan ontluiken soms onverwachts mystieke ervaringen.

Pinksteren: ik was erbij toen mensen massaal in vuur en vlam werden gezet door het Licht. Maar het gebeurt steeds weer, dan hier en dan weer daar.

Nawoord

Mogelijk herkent u in elk van de zes vertellingen ook lijntjes uit uw eigen geloofsleven. Zoals gezegd, vormen de zes samen een geheel. U had misschien liever andere burgers of bijbelfiguren aan het woord gelaten, maar deze vielen mij spontaan te binnen.

Geloof wordt wel eens vergeleken met een waardevol bezit, het is een schat verpakt in aarden vaten. Aarden vaten werden in de oude tijd vaak gebruikt als bewaarplaats voor waardevolle spullen, voor voedsel en water. Zich verdiepen in Bijbelverhalen en andere geloofsverhalen is voor veel mensen inspirerend. Het vergroot het inzicht in het leven. Ze vormen de basis voor hun geestelijke ontwikkeling. Het geeft richting in het leven.

Het mooie van dit beeld, een schat in een aarden vat, is, dat de kruik vervoerbaar is. We kunnen haar meenemen naar elders. Lichte inspanning is wel nodig want de schat heeft haar eigen gewicht en het pad waarop je gaat, is nooit effen. Als het vermoeiend wordt en het geloof wordt een last, kunnen we het geloof even stallen, er afstand van nemen, om daarna weer op adem te komen. De schat op afstand blijft. Bemoedigend klinkt er zelfs een stem, dat Hij bij ons zal blijven al de dagen van het leven.

De schat is soms zelfs opmerkelijk licht, zo licht bijvoorbeeld als een mosterdzaadje dat weliswaar ooit kan uitgroeien tot een boom, maar nu de kiem daartoe heeft.

Liefde, dankbaarheid, genade ontvangen, openstaan voor anderen is geen zwaar werk, maar kan wel van grote betekenis zijn. Liefde heeft veel oog voor het kleine, het kwetsbare, het eenvoudige.

Sommigen richten zich, gevoed door de inhoud van het aarden vat, op een grote taak, zoals leed en ellende van medemensen verminderen in hun omgeving. Anderen geven medemensen met kleine gebaren, aandacht en medeleven.

Wat zijn voor u schatten in aarden vaten die u met u meeneemt?

